

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.510/2023/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (eljáró ügyvéd: felperes képviselője; felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	média ügyben indult közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 103.K.701.431/2023/6. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 5.000 (ötezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 15.000 (tizenötezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a helyi frekvencia körzeti vételkörzetű, közösségi jellegű, rádióadó állandó megnevezésű lineáris rádiós médiaszolgáltatását az alperes által kiírt pályázat elnyerését követően kötött hatósági szerződés (a továbbiakban: szerződés) alapján végzi.

[2] Az alperes hatósági ellenőrzés keretében a felperes 2022. szeptember 19. és 25. napjai között (a továbbiakban: vizsgált időszak) sugárzott műsorát hivatalból vizsgálta. Erről, továbbá az ellenőrzés során feltárt, a hatósági szerződésben vállaltaktól való eltérésekről – azok mértékének megjelölésével – a műsorelemzés részletes adatait rögzítő táblázat megküldésével értesítette a felperest.

[3] A felperes a jogsértést az eljárás során tett nyilatkozatában a közszolgálati célokat szolgáló műsorszámok, műsorelemek kapcsán vitatta. Azzal érvelt, hogy az egyes műsorszámok önálló egységnek minősülnek, ezért a közszolgálati célokat szolgáló műsorszámok szerződéses arányába azok teljes ideje beleszámít. A hatósági ellenőrzés során észlelt eltérést abban látta, hogy az alperes a szerkesztett műsorokat szétbontotta, és azok egyes elemeit külön-külön sorolta be. A szöveg-zene arányok, valamint az ismétlések arányaival kapcsolatos hatósági megállapításokat azzal a megjegyzéssel ismerte el, hogy azok nem jelentős mértékűek.

[4] Az alperes a pályázati eljárásban kialakított gyakorlatában irányadó meghatározásokat és szempontokat figyelembe véve a közszolgálati célokat szolgáló műsorszámok, műsorelemek arányainak megállapításakor a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Mttv.) 83. §-ára tekintettel folytatta le a vizsgálatot; a felperes nyilatkozata alapján kontrollvizsgálatot is végzett. A 143/2023. (III. 7.) számú határozatával megállapította, hogy a vizsgált időszakban a felperes az általa vállalt műsor struktúrájának megfelelő műsor sugárzására, valamint a közszolgálati műsorszámok bemutatására fordított műsoridőre vonatkozó törvényi kötelezettségét megsértette, amelynek jogkövetkezményeként 80.000 forint bírságot szabott ki vele szemben. Az Mttv. 63. § (12) bekezdésének megsértését négy ok miatt találta megvalósítottnak: 1.) A felperes 2022. szeptember 24. napján a napi műsoridő 54,3%-ában, 2022. szeptember 25. napján 51,5%-ában tett közzé szöveges tartalmat, ezért a vizsgált időszakban a szöveg teljes napi műsoridőhöz viszonyított aránya kapcsán irányadó vállalkásának (minimum 56,25%) teljesítését elmulasztotta. 2.) 2022. szeptember 24. napján a zenei művek napi aránya a teljes műsoridő 45,7%-át, 2022. szeptember 25. napján 48,5%-át érte el, a felperes ezzel a zenei művek teljes napi műsoridőhöz viszonyított arányára vonatkozó, maximum 43,75%-os mértékű vállalkását túllépte. 3.) A vizsgált időszakban a közszolgálati műsorszámok, műsorelemek teljes napi aránya 41,6-62,9% között változott, heti szinten 55,8%-ot, az éjszakai órák nélküli műsoridőhöz viszonyított műsorarány 2022. szeptember 20. napján 67,6%-ot, 2022. szeptember 21. napján 70,4%-ot, 2022. szeptember 22. napján 68,1%-ot, 2022. szeptember 23. napján 67,6%-ot, 2022. szeptember 24. napján 58%-ot, 2022. szeptember 25. napján 55,5%-ot, heti szinten 66%-ot ért el, a felperes a vizsgált időszakban a szerződésben vállaltakat – napi 68,33% és heti 72,1% a teljes műsoridőhöz képest, illetőleg napi 72,59% és heti 77,62% az éjszakai órák nélküli műsoridőben – napi és heti szinten sem teljesítette; az alperes a szerkesztett műsort – a műsorajánlók, a reklámok és az információ nélküli, csupán időkitöltő szereppel bíró zene kivételével – közszolgálati tartalomnak minősítette. 4.) Az ismétlések teljes műsoridőhöz

viszonyított napi aránya 2022. szeptember 24. napján 38,4% volt, az éjszakai órák nélküli műsoridőhöz viszonyított ismétlés-arány ezen a napon 45,8%-ot, 2022. szeptember 25. napján 40%-ot, heti szinten 23,9%-ot ért el, az ismétlések kapcsán irányadó vállalásokat a felperes (a teljes műsoridő vonatkozásában maximum napi és heti 29,86%, és az éjszakai órák nélküli műsoridőhöz képest maximum napi, valamint heti 22,22%) nem teljesítette. Az alperes az Mttv. 66. § (4) bekezdés g) pontjának megsértését – az Mttv. 3.§-ára és a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 24.K.32.768/2015/3. számú ítéletére utalással – amiatt állapította meg, mert a közszolgálati célokat szolgáló műsorszámok, műsorelem heti időtartama (93 óra 52 perc) a heti műsoridő kétharmadát (112 óra) nem haladta meg. A felperes terhére rótt jogsértések miatt kiszabott bírság és az általa elvégzett mérlegelés körében az Mttv. 167. § (1) bekezdését, 185. § (2)-(3) bekezdéseit, 186. §-át, 187. § (2), (4)-(5) bekezdéseit, a közigazgatási szabályszegések szankcióiról szóló 2017. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Szankció tv.) 6.§ (1), (3) bekezdéseit és 10. § (1) bekezdését jelölte meg.

A kereset és a védírat

[5] A felperes keresetében a határozat megsemmisítését és szükség esetén az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Jogszabálysértésként az Mttv. 3. §-át, 63. § (12) bekezdését, 66. § (4) bekezdés g) pontját, 83. § (1)-(3) bekezdéseit, 155. § (3), (3a) bekezdéseit, 167. § (1) bekezdését, 185.§ (1)-(3) bekezdéseit, 186. §-át, 187. § (2), (4) bekezdéseit, 203. § 47. és 54. pontjait, a Szankció tv. 6. § (1)-(3) bekezdéseit, 10. § (1) bekezdését, 81. § (1) bekezdését, továbbá az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 2. § (1), (2) bekezdéseit, 3. §-át, 62. § (1), (2) bekezdéseit, 63. §-át, 81. § (1) bekezdését jelölte meg.

[6] Az alperes közszolgálati jellegű műsorokkal kapcsolatos határozati megállapításait vitatva hangsúlyozta, hogy a közszolgálati célt szolgáló műsorok teljes időtartamának figyelembevétele esetén a szerződésben vállalt és a terhére rótt törvényi rendelkezések megsértése nem lett volna megállapítható. Kiemelte, hogy az alperes a tényállás felderítési, egyeztetési, indokolási kötelezettségét is megsértve a jogszerűség elvébe ütközően járt el; a szerkesztői szabadság elvébe ütköző módon, indokolás nélküli feltételként határozta meg, hogy a közszolgálati célokat szolgáló műsorszámok egyes zenei műveket tartalmazó részei kizárólag akkor minősülnek közszolgálati részeknek, ha azok valamilyen tematikát, rendező elvet tartalmaznak, a hallgatók zenei ismereteit bővítik, ezáltal valamilyen kulturális értéket közvetítenek. Az alperes e feltételek hiányát jogellenes módon kérte számon, azok bemutatására, igazolására őt az eljárás során nem hívta fel, a vizsgálat tárgyáról nem tájékoztatta. A határozatból és annak mellékletéből nem tűnik ki, hogy az alperes mely műsorszámok mely részei tekintetében jutott arra a következtetésre, hogy az általa meghatározott feltételek fennállnak. Kifogásolta, hogy az alperes az összetett műsorszám részét képező szignálokat figyelmen kívül hagyta, miközben ez a különbségtétel a nem összetett műsorszámoknál fel sem merült. A kiszabott bírság jogszabálysértő jellegét abban látta, hogy a vállalásaitól a vizsgált 104 értékből mindössze 8 esetben tért el, többségében elhanyagolható mértékben; ismételt szabályszegés nem állt fenn; álláspontja szerint a jogsértés csekély súlyúnak minősült.

[7] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Megállapította, hogy az alperes az eljárást hivatalból megindító végzésében az eljárás tárgyáról, a vizsgálat során feltárt jogsértésre utaló eltérésekről teljes körűen tájékoztatta a felperest; a végzéséhez a műsorelemzéseket tartalmazó táblázatot csatolta. Rögzítette, hogy a táblázat különleges szakértelem nélkül értelmezhető, a közösségi jellegű műsorsugárzásra feljogosított médiaszolgáltató számára a közszolgálati jellegre utaló „k” betű megjelölés kikövetkeztethető. A felperesnek a „több, mint fele” arány követelményéről tudomással kellett bírnia, mivel a műsorszolgáltatás jogát pályázati eljárásban nyerte el. Kiemelte, hogy a felperes az eljárás során nyilatkozattételi jogával élt; az alperes a határozatban foglalt megállapításait a felperessel előre közölni nem volt köteles; tényállás tisztázási és az ügyféli nyilatkozattételi jogok megóvásához kapcsolódó kötelezettségeit nem sértette meg.

[9] A felperes kifogásait az egyes műsorszámok szétbontása és műsorelemként való besorolása körében alaptalannak tartotta. Hangsúlyozta, hogy a pályázati kiírás az alperes által számon kért követelményt tartalmazta, amely szerint közszolgálati jellegű műsornak az minősül, amely időtartamának több, mint 50%-ában közszolgálati tartalommal jelenik meg. Az Mttv. 66. § (4) bekezdés g) pontjában előírt arány vizsgálatához az egyes műsorszámok minősítése szükséges; az alperes e tekintetben az Mttv. 83. § (1) bekezdése szerinti célok legalább 50%-ban történő teljesülését jogszerűen elemezte; a műsorszámok zeneműveket tartalmazó részeinek minősítése tekintetében szintén e törvényhelynek megfelelően járt el. Amennyiben egy műsorszám több mint 50%-ában közszolgálati jellegű szöveges tartalmat foglalt magában, az aközben sugárzott zeneműveket – további elemzés nélkül – minden esetben közszolgálatinak minősítette; a közszolgálati jellegű műsoridőből kizárólag azon zeneművek kerültek ki, amelyek esetében a zenetartalom került túlsúlyba; a műsorszámok szerkesztését, azok tartalmát nem minősítette. Hangsúlyozta, hogy a felperes szabadon választhatja meg, hogy mely közösségi célokat kívánja elérni, az alpontokon belüli felsorolás elemei közül azonban nem válogathat; az egyes célokon belüli előírások konjunktívak. A felperesnek a „szívnvonalas szórakoztatás” és a „minden elemében minőségi műsorkészítés megvalósulása” elemekre való hivatkozása a közszolgálati médiaszolgáltatás kritériumainak nem felelt meg.

[10] A szignálok közszolgálati jellegű műsoridőből történt kiemelése jogszerű volt, mivel azok a műsorszám szerves részét nem képezik.

[11] A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozatok jogszerűségi vizsgálatának kereteire utalással megállapította, hogy az alperes a bírság kiszabása körében jogszerűen mérlegelt; a bizonyos arányú eltérés enyhébb szankcionálására vonatkozó rendelkezés az Mttv. szabályaiból nem vezethető le. A jogsértést amiatt sem tartotta csekély súlyúnak, mert a felperes a műsorszolgáltatás jogát a pályázatban és a szerződésben tett vállalásokra tekintettel,

nem pedig a ténylegesen sugárzott műsorszerkezettel nyerte el; ez utóbbi alapján a pályázat nyertese nem is lehetett volna.

[12] A felperesnek az Ákr. alapelvi rendelkezései megsértésére történt hivatkozásait – azon az alapon, hogy a bíróságok az alapelvi sérelmet többlettényállási elem hiányában csak a tételes jogi rendelkezéseken keresztül vizsgálhatják – szintén nem fogadta el.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[13] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelmének helyt adó döntés hozatalát, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben tévesen rögzítette, abból téves következtetéseket vont le, döntése – akárcsak az alperes határozata – az Ákr. 2. § (1)-(2) bekezdéseibe, 3. §-ába, 62. § (1)-(2) bekezdéseibe, 63. §-ába, 81. § (1) bekezdésébe, az Mttv. 3. §-ába, 63. § (12) bekezdésébe, 66. § (4) bekezdésébe, 83. § (1)-(3) bekezdéseibe, 155. §-ába, 167. § (1) bekezdésébe, 185. § (1)-(3) bekezdéseibe, 186. §-ába, 187. § (2), (4) bekezdéseibe, 203. § 47. és 54. pontjaiba, a Szankció tv. 6. § (1)-(3) bekezdéseibe, 10. § (1) bekezdésébe, 81. § (1) bekezdésébe, a Kp. 2. § (4) bekezdésébe, 78. § (2) bekezdésébe, 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4)-(5) bekezdéseibe, a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 263. § (1) bekezdésébe, 265. § (1) bekezdésébe és 279. § (1) bekezdésébe ütközik.

[14] A kereseti érveit megismételve kifogásolta, hogy azokat az elsőfokú bíróság teljes körűen nem bírálta el, tényállás tisztázási, indokolási kötelezettségének nem tett eleget, a hivatkozásaival ellentétben kizárólag azt rögzítette, hogy a pályázati eljárás anyagát a szerződés vonatkozásában alkalmazni kell, annak jogi alapját azonban nem jelölte meg. Az ítéleti megállapítással szemben egyetlen műsorszám esetén sem világos, hogy az alperes mely műsorszámokat minősített közszolgálatinak és melyeket nem; ahogyan az sem ellenőrizhető, hogy a műsorelemeket vagy a műsorszámokat értékelte-e. Az elsőfokú bíróság az egyes zenészművek minősítésével összefüggésben az alperes érvelését jogszabálysértő módon fogadta el; az általa előadottakat utalás szintjén sem bírálta el. Az elvárt tematikát, rendező elvet, kulturális értékközvetítést a pályázati felhívás sem tartalmazta; az az Mttv. 83. §-ában foglalt rendelkezésekkel ellentétes. A határozati számadatok alapját képező következtetések, megállapítások a határozatból nem ellenőrizhetők, azokkal összefüggésben az alperes a per során eltérő álláspontot képviselt, elismerve, hogy a terhére rótt eltéréseket valójában nem vizsgálta; az elsőfokú ítélet azzal egyező megállapítást tartalmazott. Az általa bemutatott műsorok (műsor1, a műsor2) zenészművek tematikájával, értékközvetítésével kapcsolatos érveire az elsőfokú bíróság egyáltalán nem reagált. A bíróság kiszabása körében tett elsőfokú bíróság általi megállapításokat – a keresetében megjelölt érvei fenntartásával – szintén jogszabálysértőnek tartotta.

[15] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a keresetet kimerítette, a felperes érveit

megvizsgálta, indokolása az anyagi- és eljárásjogi szabályoknak megfelel. Hivatkozott arra, hogy a fellebbezés nagyjából a keresetlevélben és az elsőfokú eljárás során előterjesztett felperesi iratokban foglaltak megismétléséből áll. Az elsőfokú bíróság az ítéletének [29] bekezdésében logikus és jogszerű magyarázatát adta annak, hogy a médiaszolgáltatási jogosultság gyakorlásának hatósági vizsgálata során a jogosultság elnyerését eredményező pályázati eljárás szabályait miért kell alkalmazni. Utalt arra, hogy a műsorszámok közszolgálati arányba, vállalatba történő beszámítása vagy be nem számítása a per alapját képező határozatból és annak elválaszthatatlan részét képező mellékletből egyértelműen beazonosítható. Megjegyezte, hogy a felperes a hatósági eljárás során iratbetekintéssel nem élt. A „műsorelemekre bontás”, mint ahogyan azt az elsőfokú ítélet [30] bekezdése is rögzíti, a műsorszámok kategorizálásához nélkülözhetetlen, a szerződéses vállalatok betartásának ellenőrzéséhez szükséges. A zeneszámok minősítésével összefüggésben kiemelte, hogy az egymással bármely módon érzékelhetően összefüggést (információs tartalmú szöveges kiegészítést, valamilyen rendező elv szerinti összefüggést) nem mutató zenei művek szórakoztatási céllal, időkitöltő jelleggel kerültek sugárzásra, ezért azok a „színvonalas szórakoztatás”, vagy a „minden elemében minőségi műsorkészítés megvalósulása” körébe tartozónak, s ezáltal közszolgálati jellegűnek nem minősíthetők. Hangsúlyozta, hogy a közszolgálati célokat szolgáló műsorszámok, műsorelemek minimális (napi, heti) mértékére vonatkozó felperesi vállalat esetén nem teljesült. A részletes, zenei művenként történő kategorizálás és azok alapján az 50%-os szabály műsorszámonkénti részletes bemutatása a hatóságtól nem várható el; a módszertanának kialakítása a mérlegelési jogkörébe tartozik. A jogkövetkezménnyel összefüggő felperesi érveket a törvényszék teljes körűen elbírált, megállapításait az ítélet [36]-[37] bekezdéseiben okszerűen rögzítette, a fellebbezés új érveket e körben sem tartalmaz.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[16] A fellebbezés nem alapos.

[17] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése helytálló; azzal a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[18] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet eljárásjogi és anyagi jogi jogszabálysértésekre hivatkozással támadta. Az ítéltábla elsőként az eljárásjogi kifogásokat vizsgálta.

[19] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg, abból téves következtetéseket vont le, a kereseti hivatkozásait teljes körűen nem bírálta

el. Mindazon jogszabálysértést, amelyet a kereseti állítása szerint az alperes megvalósított, a fellebbezésében (2-9. pontok) az elsőfokú bíróság terhére róttá.

[20] Az ítéltábla mindenekelőtt rögzíti, hogy a fellebbezést kizárólag az elsőfokú bíróság eljárásával és ítéletével kapcsolatos jogszabálysértések alapozhatják meg, az alperes eljárása és határozata a másodfokú eljárás tárgya közvetlenül nem, csak áttételesen – a fellebbezett ítélet megállapításain keresztül – lehet (Kúria Kf.VII.41.039/2021/5. számú ítélete). Amint arra az alperes helyesen utalt, a másodfokú eljárás során nem egy ismételt elsőfokú eljárás lefolytatására kerül sor, hanem az elsőfokú ítélet jogszerűségi vizsgálatára. A Kúria a Kf.V.40.072/2021/7. számú határozatának [61] bekezdésében rámutatott, hogy „az elsőfokú bíróság feladata a Kp. 2. § (1) bekezdése alapján a hatóság határozatának felülvizsgálata, míg a másodfokú bíróság a Kp. 99. § (1) bekezdése alapján az ítélet jogszerűségéről dönt, azaz a felperes a fellebbezési eljárásban az alperes határozatának jogsértő voltát csak és kizárólag az ítélet rendelkezésein keresztül vitathatja, közvetlenül már nem.”

[21] Az ítéltábla előjáróban kiemeli, hogy – a keresetben az alperesnek, azonban – a fellebbezésben az elsőfokú bíróságnak felrótt Ákr. szabályok megsértése nem értelmezhető, mivel a bíróságnak a perben nem az általános közigazgatási rendtartási, hanem a közigazgatási – illetve meghatározott körben a polgári – perrendtartási előírások szerint kell eljárnia. Az elsőfokú bíróság az alperes eljárásának az Ákr. szerinti megfelelőségét vizsgálta, amely vizsgálatot – a kereseti kérelem korlátai között – maradéktalanul elvégezte. Erre figyelemmel az e körben előadott felperesi érvelés nem foghatott helyt; az elsőfokú bíróság eljárása során az Ákr. rendelkezéseit nem sérthette meg. Az elsőfokú ítélet ehhez hasonlóan nem ütközhetett az Mttv. 155. §-ába sem, mivel az nem az elsőfokú bíróság, hanem a hatóság tényállás tisztázási kötelezettségének szabályait tartalmazza.

[22] A felperes fellebbezésében a Kp. 78. (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 263. (1) bekezdésének, 265. § (1) bekezdésének, 279. § (1) bekezdésének, a Kp. 78. § (2) bekezdésének és a Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseinek sérelmére is hivatkozott, – a kereseti kérelme ismételt előadásával – tételesen megjelölve, hogy az elsőfokú bíróság mely érveit nem vizsgálta teljes körűen, melyekre nem adott választ.

[23] Az ítéltábla rámutat, hogy a Kp. 78. § (2) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli. Jogszabálysértést e körben a rögzített tényállás iratellenessége, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen, vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése alapozhat meg. A perbeli esetben ilyen jogsértést a másodfokú bíróság nem tárt fel. A felperes által hivatkozottakkal ellentétben az elsőfokú bíróság a tényállást egészében helyesen tárta fel, a bizonyítékokat a Pp. 263. (1) bekezdésében és 279. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, okszerűen értékelte. Az ítéltábla a fellebbezésben megjelölt – a Pp. 265. § (1) bekezdésében rögzített – bizonyítási érdek sérelmével összefüggésben sem tárt fel jogsértést, a felperes arra szintén alaptalanul hivatkozott. A felperes e körben alapvetően

az általa – az alperes vizsgálati módszerével, a határozat és annak melléklete, valamint a védírat tartalmával kapcsolatosan – kifejtett érvelés elfogadásának hiányát kifogásolta, a kereseti hivatkozásokkal ellentétes jogi álláspont elfoglalása azonban önmagában nem valósítja meg a fenti jogsértést az elsőfokú bíróság részéről.

[24] Az ítéltábla a felperesnek a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseinek megsértésére hivatkozását sem találta megalapozottnak, mivel az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályok összevetéséből és azok értelmezéséből fakadó indokolási kötelezettségének – a fentebb írtakra is figyelemmel – maradéktalanul eleget tett. E fellebbezési kifogás vonatkozásában megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által előadott valamennyi jogi érvet körültekintően megvizsgálta, elbírált, a per szempontjából releváns hivatkozásokat értékelte; az ítéletének indokai logikus, okszerű levezetést mutatnak, téves megállapítást és következtetést nem tartalmaznak.

[25] A felperesi állítással ellentétben az elsőfokú bíróság ítéletében az egyes műsorszámok szétbontásával, műsorelemenként történő vizsgálatával, besorolásával ([28]-[29] bekezdések), az egyes zeneszámok minősítésével, a megfelelő rendező elvvel/tematikával, az értékelési, számítási módszerrel ([30]-[35] bekezdések), a jogkövetkezmények alkalmazásával ([36]-[38] bekezdések) kapcsolatosan részletesen megindokolta a döntését, a jogvita eldöntése szempontjából lényeges tényállási elemeket, hivatkozásokat ismertette, az anyagi jogi rendelkezésekre alapított levezetése a döntést valamennyi kereseti hivatkozás tekintetében érdemi felülbírálatra alkalmassá tette.

[26] Az a körülmény, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezési hivatkozás szerinti egyes vonatkozásokban (a komolyzenei és egyéb művekre, illetve a megjelölt műsorszámok tekintetében) az egyenkénti, részletesebb magyarázatot, kifejtést mellőzte, az ítéletét jogszerűtlenné nem tette, mivel a bizonyítékok értékelése, a döntéshez vezető mérlegelési folyamat és annak helyessége a felülbírált határozat indokolásából kétséget kizáróan megállapítható. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat összességében értékelte; helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a kereset nem alapos; a döntését a szükséges mértékben, kellő – nem minden egyes felperesi elemre kiterjedő, széttagolt, hanem okszerűen egymással összefüggésben álló – részletességgel, logikus levezetéssel megindokolta. Ugyan nem feltétlenül a felperes által elvárt sorrendben vagy tematika szerint, de megvizsgálta és értékelte azokat a felvetéseket, kifogásokat, amiket a felperes az alperesi határozattal és eljárással kapcsolatban megfogalmazott.

[27] Ezzel összefüggésben az ítéltábla megjegyzi, hogy az Alkotmánybíróság számos döntésében rögzítette a bíróságokra háruló indokolási kötelezettséggel kapcsolatos alkotmányos elvárásokat. A 30/2014. (IX. 30.) AB határozata indokolásának [89] pontja szerint „[a] bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége ...”. A 3280/2022. (VI. 10.) AB határozata [40] bekezdésében a fenti megállapításait kiegészítve rögzítette azt is, hogy „az alkotmánybírósági gyakorlat szerint a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége,

különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [38]; 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának nem minden egyes részletre, hanem az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie” {3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31]}”. Ezen elvárást legutóbb a 3410/2023. (X. 11.) AB határozata [54] bekezdésében is megerősítette.

[28] Önmagában pedig az, hogy a felperes az elsőfokú bíróság értékelése kapcsán kifejtett álláspontját nem tartja elfogadhatónak, nem jelenti azt, hogy a döntés jogszabálysértő (Kfv.III.37.768/2022/7).

[29] Az ítéltábla az eljárási jogszabálysértésekre vonatkozóan összességében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 263. (1) bekezdésének, 265. § (1) bekezdésének, 279. § (1) bekezdésének, és a Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseinek eleget tett, a Kp. 78. § (2) bekezdésének megfelelően tárta fel a jogvita elbírálásához szükséges tényállást, a keresetet minden lényegi vonatkozásában elemezte és elbírált, döntésének részletes, az alkalmazandó jogszabályok helyes értelmezésén alapuló indokát adta. Erre figyelemmel – tételes eljárási jogszabálysértés, valamint többlettényállási elem hiányában – nem foghatott helyt a felperesnek a Kp. 2. § (4) bekezdése szerinti alapelvi rendelkezés megsértésével összefüggő kifogása.

[30] A felperes az anyagi jogi jogszabálysértést az eljárási szabályok megsértése mentén is állította, amely kapcsán az ítéltábla – annak megismétlése nélkül – visszautal a [23]-[29] bekezdésekben foglalt megállapításaira azzal, hogy az anyagi jogi szabályok alkalmazásával kapcsolatos vizsgálati, értelmezési, összevetési és indokolási kötelezettségét az elsőfokú bíróság teljesítette.

[31] Az anyagi jogi felülbírálat körében az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a műsorszámok elemzésével, illetve elemenkénti vizsgálatával kapcsolatos levezetését is osztotta. Az elsőfokú ítélet indokolása okszerűen mutatott rá arra, hogy az alperes az Mttv. 167. § (1) bekezdése szerinti általános hatósági felügyeleti jogkörében jogszerűen vizsgálta – a felperes előtt is ismert módszer alapján – az egyes műsorszámok tartalmát, amely alkalmas volt annak megállapítására, miszerint a felperes a vállalása ellenére nem teljesítette maradéktalanul az Mttv. 83. § (1) bekezdésében foglaltakat. Az elsőfokú bíróság által levezetett indokolás mentén az ítéltábla sem találta jogsértőnek azt a kialakult vizsgálati módszert, amellyel az alperes az egyes műsorszámokat és a közszolgálati céloknak való megfelelést – a beazonosíthatóságuk, és ezáltal a minősítésük céljából – az egyes műsorszámok elemeinek tartalmán keresztül egészében vizsgálta. A törvényi rendelkezésből egyértelműen megállapítható, hogy az Mttv. 66. § (4) bekezdés g) pontjának teljesülése szempontjából a 83. § (1) bekezdése szerinti feltétel vizsgálata elengedhetetlen.

[32] Az ítéltábla súlytalannak találta a felperesnek a pályázati feltételek teljesülésével kapcsolatosan kifejtett, az elsőfokú bíróság megállapításaival szembeni érveit. Az elsőfokú ítélet [29] bekezdése helyesen hívta fel a figyelmet arra, hogy az Mttv. rendszeréből adódóan a pályázati kiírás, a nyertes pályázat, és az annak alapján kötött szerződés egységet képez. A felperesnek tevékenysége végzése körében elsősorban az Mttv.-ben rögzített kötelezettségeinek megfelelően kell eljárnia, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) szerinti követelményeket ezt szem előtt tartva kellett teljesítenie. Az ítéltábla a felperes által felhívott Mttv. 63. § (12) bekezdésére figyelemmel hangsúlyozza, hogy az Mttv. 66. § (5) bekezdése kifejezetten meghatározza azt, hogy a helyi vagy körzeti médiaszolgáltatás közösségi médiaszolgáltatásként való elismerése az alperes által az Mttv. alapján indított – médiaszolgáltatási jogosultság hasznosítására irányuló – pályázati eljárásban hozott, pályázati nyertességről szóló döntésben vagy az alperesnél külön e célból kezdeményezett eljárásban, az alperes határozata alapján történik. Erre tekintettel a közösségi jellegű médiaszolgáltatást végző felperestől alappal volt elvárható a pályázati vállalásainak teljesítése még abban az esetben is, ha annak teljeskörű részletezése az alperessel kötött szerződésben nem deklarálódott. Amennyiben a pályázati kiírásban rögzítettek és a pályázatban vállaltak utóbb nem kötnék a feleket, az az Mttv.-ben rögzített pályázati eljárás jelentőségét ásná alá.

[33] Az Mttv. 83. § (1) bekezdésének való megfeleléség szempontjából ugyancsak kiemelt súlya van annak, hogy a felperes közösségi médiaszolgáltató, amely szempontból helyesen utalt az elsőfokú bíróság a közszolgálati média jelentőségével, küldetésével kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.292/2012/4. számú ítéletében rögzítettek. A döntés ugyan több, mint egy évtizeddel ezelőtti, azonban az abban kifejtettek a közszolgálati jelleggel összefüggésben maradandók, jelen időben is iránymutatóak.

[34] Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság a 16/2020. (VII. 8.) AB határozata [47] bekezdésében kiemelte, hogy „Az Mttv. 83. §-a határozza meg a közszolgálati médiaszolgáltatás tartalomszolgáltatásával szembeni elvárásokat, a közszolgálati médiaszolgáltatás főbb feladatait. Az Mttv. 83. §-ában rögzített célok közül kiemelendők a demokratikus nyilvánosságot szolgáló kötelezettségek (belső pluralizmus, sokszínű műsorkínálat, eltérő vélemények bemutatása). Az Mttv. 66. §-a szerinti közösségi médiaszolgáltatás típus szabályozási célja az, hogy a sokszínűség védelme, illetve a sokszínű tájékozódás jogának érvényesülése érdekében az állami tulajdonban álló közszolgálati médiaszolgáltatók mellett más médiaszolgáltatók is közreműködhetnek a közszolgálati feladatok megvalósításában és közszolgálati célú médiatartalmak előállításában. Az Mttv. a piaci koncentráció megelőzése és a sokszínűség megőrzése érdekében meghatározott kötelezettségeket ír elő a törvényben meghatározott mértékű közönségarányt elérő médiaszolgáltató számára.”

[35] Az Mttv. Nagykomentár a 66. § magyarázata kapcsán kiemeli, hogy „A közösségi médiaszolgáltatás kategóriájának megkülönböztetése azon a jogalkotói felismerésen alapul, miszerint a közszolgálati tartalom előállítása, szolgáltatása nem állami monopólium, és a sokszínűség védelme érdekében a közszolgálati feladatok megvalósításában és közszolgálati célú műsorszámok sugárzásában az állami tulajdonú közszolgálati médiaszolgáltató mellett más médiaszolgáltatók is közreműködhetnek. Ily

módon a közösségi médiaszolgáltatás feltételeinek biztosítása az Alaptörvény IX. cikkéből következő, a média sokszínűségének és a demokratikus közvélemény kialakulása feltételeinek biztosítására irányuló állami kötelezettség megvalósításának része. Amennyiben az adott médiaszolgáltató által szolgáltatott közszolgálati tartalom meghatározott mennyiségi és minőségi feltételeknek megfelel, a jogalkotó a médiaszolgáltatót a médiaszolgáltatási díj megfizetésének kötelezettsége alól mentesíti, továbbá lehetőséget teremt arra, hogy az Alap által nyújtott pályázati támogatásokból részesülhessen. A törvényben meghatározott mennyiségi és minőségi kritériumoknak történő megfelelést a Médiatanács állapítja meg, illetve rendszeres időközönként ellenőrzi.”

[36] Az Mttv. 83. §-ához fűzött Nagykomentár e jogszabályhely magyarázatában a közszolgálati misszió tartalma tekintetében rámutat, hogy a közszolgálati „célokat egy közös fogalom, az univerzalitás igénye kapcsolja össze, ami azt jelenti, hogy a közszolgálati médiaszolgáltatásnak mind társadalmi, mind tartalmi, mind pedig technológiai szempontból a teljességre kell törekednie.”

[37] Az elsőfokú bíróság helyesen fogadta el az alperesnek az Mttv. 83. § (1) bekezdése szerinti többletkövetelmény kapcsán tett megállapítását, vizsgálati módszerét, illetőleg helytállóan fejtette ki, hogy az e bekezdésen belüli – o), illetve p) alpontokhoz kapcsolódó – egyes elemek felperes általi kiemelése a konjunktív feltételrendszer egészének megfelelése hiányában a közszolgálati kritériumoknak nem felel meg. A jogszerűen elvárt rendező elvnek, tematikának megfelelően történt az adott műsorszámok zeneművei közszolgálati, illetve nem közszolgálati jellegének minősítése; a műsorszámokon belüli szöveg-zene időtartamának arányossági vizsgálata, a számítási rendje – a műsorszámok szerkesztési, tartalmi minősítésének mellőzésével – a szerkesztői szabadság elvének sérelmét nem idézte elő.

[38] Az ítéltábla a felperes által hivatkozott szerkesztői szabadság sérelmével összefüggésben utal az Alaptörvény IX. Cikk (2) bekezdésében foglaltakra, amely szerint Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit. Az Mttv. 3. §-a szerint a médiaszolgáltatás és a sajtótermék tartalmának meghatározása szabad, a médiaszolgáltató felelősséggel tartozik e törvényben foglaltak betartásáért; következésképpen a szerkesztői szabadság a médiaszolgáltatót megillető jogosultság, de egyben felelősség is. A szerkesztői szabadság nem parttalan, a törvényi követelmények érvényre juttatásával együtt értelmezhető.

[39] A fentiek alapján a felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság megállapítása szerint az alperes az Mttv. 83. §-a szerinti vizsgálatot nem végezte el, a támadott ítélet ilyen következtetést nem tartalmaz. Az ítéltábla rámutat, hogy a megtámadási per tárgya az alperes közigazgatási cselekményét jelentő egyedi döntés, az annak meghozatalára folyt eljárás jogszerűségének vizsgálata – a hivatalból vizsgálandó kérdéseket leszámítva – abban körben, amit a kereset vitat. Az alperes peres eljárásban kifejtett védekezése nem képezi e vizsgálat tárgyát, még akkor sem, ha a közigazgatási perben eljáró bíróságnak figyelemmel kell lennie arra, hogy a perben támadott döntés indokait utóbb,

a peres eljárásban megadni nem lehet. A felperes vitatása valójában az alperes által alkalmazott vizsgálati metodikát érintette, amelyet az ítéltábla is jogszerűnek talált, mindezek miatt az Mttv. 66. § (4) bekezdés g) pontja és 83. §-a megsértésére hivatkozás alaptalan.

[40] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróságnak az Mttv. 203. § 47. és 54. pontjainak értelmezésével kapcsolatos ítéleti megállapítása is jogszerű volt. A 47. pont szerinti meghatározásból – miszerint a műorszám az a tartalom, amely egy médiaszolgáltatásban közzétételre kerül, illetve ennek a tartalomnak a legkisebb önállóan értelmezhető (zárt) egysége –, valamint az 54. pontban rögzített összetett műorszám fogalom meghatározásából – több műorszám egy főcímmel vagy más megkülönböztetéssel jelzett együttese – levezethetően a médiaszolgáltató, és nem az adott műorszám, avagy összetett műorszám beazonosíthatóságát célzó csatorna szignál a közszolgálati jellegű műorszám, összetett műorszám idejébe nem tartozhat bele.

[41] Az ítéltábla nem fogadta el azt a felperesi érvet sem, miszerint a közszolgálati tartalom beazonosítása és vizsgálata során az alperesnek az egyes műsorelemek vizsgálata nélkül a műorszámok teljes egészére vonatkozóan kellett volna megállapításokat tennie; ezáltal ugyanis a vizsgálat – az elsőfokú bíróság helyes meglátása szerint – a lényegi elemét veszítette volna el. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság az Mttv. rendelkezéseinek okszerű értelmezésével helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes vizsgálati megállapításai, számítási módja, az értékelésének módszertana, minősítése a támadott határozat és az annak elválaszthatatlan részét képező, a vizsgált időszakra vonatkozó tételes és értelmezhető kimutatást tartalmazó melléklete adatai alapján jogszerű; a felperes az alperes által elvárt és a saját műsortervi vállalásainak megfelelő többletkövetelménynek teljes körűen nem tett eleget.

[42] Az ítéltábla nyomatékkal utal arra, hogy a bírság összegének meghatározása az alperes mérlegelési tevékenységének eredménye. Az alperesnek a felperes egyedi ügyének körülményeit mérlegelve, a fokozatosság és arányosság elvét is követve kellett jogkövetkezményt alkalmaznia.

[43] Ahogyan arra az elsőfokú bíróság okszerűen mutatott rá, a Kp. 85. § (5) bekezdése szerint mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekmény jogszerűsége tekintetében a bíróság azt is vizsgálja, hogy a közigazgatási szerv hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta-e, a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége a közigazgatási cselekményt tartalmazó iratból megállapíthatóak-e (Kfv.VI.35.076/2023/11., Kfv.VI.37.379/2023/7.) Amint azt a Kúria a Kfv.V.37.095/2023/4. számú határozatában elvi élel kimondta, a mérlegelési jogkörben hozott döntés akkor jogszerű, ha a hatóság az egyedi ügy sajátosságait megfelelően, logikusan, a súlyukhoz igazodóan értékeli és a mérlegelés folyamatáról indokolásában számot ad.

[44] Az alperes az elsőfokú bíróság helyes okfejtése szerint a törvényes keretek között a jogsértés súlyával arányban álló bírságot szabott ki, kirívóan okszerűtlen következtetéseket nem vont le; határozatából a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége megállapítható; az egyes enyhítő és súlyosító körülmények ettől részletesebb kifejtése nem volt indokolt, a mérlegelésben szerepet játszó szempontokat, tényeket megfelelő terjedelemben, kellő részletességgel bemutatta. Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az alperes mérlegelését helytállóan értékelte jogszerűnek, indokolt döntésével maga is egyetértett. Iratellenes, okszerűtlen vagy logikátlan mérlegelés hiányában a fellebbezés tekintetben sem vezetett eredményre; a felperesnek az Mttv. 185. § (1)-(3) bekezdéseinek, 186. §-ának, 187. § (2), (4) bekezdéseinek, a Szankció tv. 6. § (1)-(3) bekezdéseinek, 10. § (1) bekezdésének, 81. § (1) bekezdésének megsértésére való hivatkozásai a fentiek szerint nem foghattak helyt.

[45] Mindezekre tekintettel a felperes a fellebbezésében nem adott elő olyan érvelést, ami az elsőfokú ítélet megváltoztatására vagy hatályon kívül helyezésére alapot adna, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[46] A pervesztes felperes köteles az alperes részére a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdésére figyelemmel fellebbezési eljárási költség megfizetésére, melynek összegét az ítéltábla a Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseinek és 83. § (1) bekezdésének megfelelően az alperes által a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára és (5) bekezdésére utalással felszámított összeggel egyező mértékben határozta meg, mivel azt az elvégzett tevékenység tükrében eltúlzottnak nem találta.

[47] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése által meghatározott mértékű fellebbezési illeték viselésére a másodfokú bíróság a felperest a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 101. § (1) és 102. § (1) bekezdései alapján kötelezte. A felperes ugyan az Itv. 5. § (1) bekezdés d) pontjára tekintettel részesülhet teljes személyes illetékmentességben, azonban ez a kedvezménye csak akkor áll fenn, ha az 5. § (3) bekezdésének megfelelően nyilatkozik az 5. § (2) bekezdésben írtakról. A felperes ilyen tartalmú nyilatkozatot nem terjesztett elő, ezért a teljes személyes illetékmentesség kedvezményében nem részesülhetett. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pont]. Amennyiben a felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesznek eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[48] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. november 28.

dr. Antal Regina s.k.

a tanács elnöke

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.

előadó bíró

dr. Kecskés Zsófia s.k.

bíró